

הַלְבוֹת אִסּוּרֵי בִיָּאָה פֶּרֶק ה'

א. הָאִשָּׁה מִטְמְאָה בְּאִנָּס, בֵּין לְנִדָּה בֵּין לְזִיבוֹת. כִּיצַד: כַּגֹּן שֶׁקִּפְצָה מִמָּקוֹם לְמָקוֹם, אוֹ רָאתָ בְּהִמָּה אוֹ עוֹף מִתְעַסְקִין זֶה עִם זֶה וְחִמְדָּה וְרָאתָ דָם, וְכֵן כָּל כִּיּוֹצָא בְּזֶה הוֹאִיל וְרָאתָ דָם מִכָּל מָקוֹם, נִטְמָאת; וּמִטְמְאָה בְּכָל שֶׁהוּא וְאִפְלוּ רָאתָ דָם טָפָה כַּחֲרָדֵל, הָרִי זֶה כָּמִי שֶׁזָּב מִמֶּנָּה דָּמִים הִרְבֵּה.

ב. כָּל הַנָּשִׁים, מִטְמְאוֹת בְּבֵית הַחִיצוֹן; וְאִם עַל פִּי שְׁלֹא יֵצֵא הַדָּם לְחוּץ, אֲלֹא נֶעְקַר מִן הָרֶחֱם וְלֹא שָׁתַת, הוֹאִיל וְיֵצֵא מִבֵּין הַשְּׁנַיִם, הָרִי זֶה טְמֵאָה וְאִם עַל פִּי שֶׁעֲדִין הַדָּם בְּבִשְׂרָה, שֶׁנֶּאֱמַר "דָּם יִהְיֶה זֶבֶה בְּבִשְׂרָה" (ויקרא טו, יט). וְעַד הֵיכָן הוּא בֵּין הַשְּׁנַיִם, עַד מָקוֹם שֶׁיִּגִּיעַ אֵלָיו הָאֵבֶר בְּשַׁעַת גָּמַר בִּיָּאָה; וּבֵין הַשְּׁנַיִם עֲצָמוֹ, כָּלפָּנִים.

ג. מִשָּׁל מִשְׁלֹו חֲכָמִים בְּאִשָּׁה: הָרֶחֱם שָׁבוּ נוֹצֵר הוֹלֵד, וְהוּא הַנִּקְרָא מְקוֹר, וְהוּא שָׁדֵם נִדָּה וְזֶבֶה יוֹצֵא מִמֶּנּוּ קוֹרְאִין אוֹתוֹ חֶדֶר, לְפִי שֶׁהוּא לְפָנֵי לְפָנִים. וְצוּרֵר הָרֶחֱם כָּלוּ, וְהוּא הַמָּקוֹם הָאֲרוּךְ שֶׁמִּתְקַבֵּץ רֹאשׁוֹ בְּשַׁעַת הָעֶבּוֹר כְּדִי שְׁלֹא יִפֹּל הוֹלֵד, וְנִפְתַּח הִרְבֵּה בְּשַׁעַת לִידָה קוֹרְאִין אוֹתוֹ פְּרִזְדוֹד, כְּלוּמַר שֶׁהוּא בֵּית שַׁעַר לָרֶחֱם. וּבְשַׁעַת גָּמַר בִּיָּאָה, הָאֵבֶר נִכְנָס בְּפְרִזְדוֹד; וְאִינוּ מִגִּיעַ עַד רֹאשׁוֹ שֶׁמִּבְּפָנִים, אֲלֹא רְחוּק מִמֶּנּוּ מַעֲט לְפִי הָאֲצָבָעוֹת.

ד. וְלִמְעֵלָה מִן הַחֶדֶר וּמִן הַפְּרִזְדוֹד, בֵּין חֶדֶר לְפְרִזְדוֹד, וְהוּא הַמָּקוֹם שֶׁיֵּשׁ בּוֹ שְׁתֵּי בִיָּצִים שְׁלֹא־שָׁה, וְהַשְּׂכִילִים שֶׁבָּהֶן מִתְבַּשְּׁלֵת שֹׁכֶכֶת זֶרַע שְׁלָה מָקוֹם זֶה הוּא הַנִּקְרָא עֲלֶיהָ. וְכִמוֹ נִקָּב פְּתוּחַ מִן הָעֲלִיָּה לַגַּג הַפְּרִזְדוֹד, וְנִקָּב זֶה קוֹרְאִין אוֹתוֹ לוּל; וְהָאֵבֶר נִכְנָס לְפָנִים מִן הַלוּל, בְּשַׁעַת גָּמַר בִּיָּאָה.

ה. דָּם הֵבֵא מִן הַחֶדֶר, כָּלוּ טְמֵא חוּץ מִדָּם טָהוֹר, שֶׁהַתּוֹרָה טָהַרְתּוּ, וְדָם קָשִׁי, כְּמוֹ שִׁיתְבָּאָר; וְדָם הָעֲלִיָּה, כָּלוּ טָהוֹר שֶׁהוּא כְּמוֹ דָם מִכָּה שֶׁבִּמְעִים אוֹ בִּכְבֵּד אוֹ בִּכְלִיָּה וְכִיּוֹצָא בָּהֶן. וְדָם הַנִּמְצָא בְּפְרִזְדוֹד אִם נִמְצָא מִן הַלוּל וּלְפָנִים הָרִי זֶה טְמֵא, שֶׁחֲזַקְתּוֹ מִן הַחֶדֶר; וְחִיבִין עָלָיו עַל בִּיָּאָה הַמִּקְדָּשׁ, וְשׁוֹרְפִין עָלָיו תְּרוּמָה וּקְדָשִׁים. וְאִין אוֹמְרִים, שֶׁמָּא מִן הָעֲלִיָּה יֵרֵד דֶּרֶךְ הַנִּקָּב, שָׂרֵב הַדָּמִים הַנִּמְצָאִין כָּאֵן, מִן הַחֶדֶר.

ו. נִמְצָא הַדָּם בְּפְרִזְדוֹד חוּץ לְנִקָּב, הָרִי טְמֵאָתוֹ בְּסַפֵּק שֶׁמָּא מִן הַחֶדֶר בָּא, אוֹ מִן הָעֲלִיָּה שֶׁתֵּת דֶּרֶךְ הַלוּל; לְפִיכָּךְ אֵין שׁוֹרְפִין עָלָיו תְּרוּמָה וּקְדָשִׁים, וְאִין חִיבִין עָלָיו עַל בִּיָּאָה הַמִּקְדָּשׁ.

ז. לֹא כָּל מִשְׁקָה הַיּוֹצֵא מִן הַחֶדֶר מִטְמֵא, אֲלֹא הַדָּם בְּלִבְדּוֹ, שֶׁנֶּאֱמַר "דָּם יִהְיֶה זֶבֶה" (ויקרא טו, יט); לְפִיכָּךְ אִם שָׁתַת מִן הָרֶחֱם לִבָּן, אוֹ מִשְׁקָה יָרַק אִם עַל פִּי שֶׁסְּמִיכְתּוֹ כְּדָם הוֹאִיל וְאִין מִרְאִיו מִרְאֵה דָם, הָרִי זֶה טָהוֹר. וְחִמְשָׁה דָּמִים טְמֵאִים בְּאִשָּׁה, וְהַשָּׂאָר טָהוֹר; וְאִלוּ הֵן הָאֲדָם, וְהַשְּׁחוֹר, וְכִקְרָן כֶּרֶם, וְכִמְיָמִי אֲדָמָה, וְכִיִּין הַמְּזוּג.

ח. הָאֲדָם כִּיצַד הוּא עֵינוּ: כַּעֲמוּד שֶׁיֵּצֵא רֹאשׁוֹן מִדָּם הַקָּזָה שְׁלִבָּנִי אָדָם, נוֹתֵן הַדָּם בְּכוּס; וּמְקִיף לוֹ, וְרוֹאֶה. וְהַשְּׁחוֹר: כַּעֲיִן הַדִּיּוֹ הַיָּבֵשׁ.

ט. כִּקְרָן כֶּרֶם כִּיצַד: יָבִיא כֶּרֶם לֹחַ בְּגוֹשׁ הָאֲדָמָה שֶׁעָלָיו, וְלוֹקַח מִן הַבְּרוּר שָׁבוּ הַקָּנָה הָאֲמֻצְעִי שָׁלוּ, שֶׁכָּלוּ כְּמוֹ קָנָה

הוא, ובכל אחד ואחד שלוש קנים, ובכל קנה שלוש עלים;
ומקיף הדם לעלה האמצעי שבקנה האמצעי, ורואה בו.

י. במימי אדמה פיצד: יביא אדמה מבקעת סיכני וכיוצא בה,
שהיא אדמה, ונותן עליה מים בכלי עד שיעלה המים על העפר
בקלפת השום; ואין שעור לא למים ולא לעפר. ומעפרן בפלי,
ומשער בהן לשעתו ובמקומו כשהן עכורין; ואם צללו, חוזר
ומעפרן.

יא. ארבע מראות האלו אם היה מראה הדם כמראה כל אחד
מהן או עמוק מהן, הרי זה טמא; היה דוהה ממנו, הרי זה
טהור. פיצד: היה הדם שחור יתר מן הדיו היבש, טמאה; היה
פתוף ממנו כגון שהיה מראהו כעין הזית השחור, או כעין
הזפת, או כעין העורב הרי זה טהור. וכן בשאר השלוש מראות.

יב. ביין המזוג פיצד: חלק אחד יין מן היין השרוני שלא רץ
ישראל, חי וחדש, ושני חלקים מים; היה מראה הדם עמוק
ממנו, או דוהה ממנו הרי זה טהור: עד שיהיה כמזג זה, בלבד.
ונאמנת אשה לומר, כמראה זה ראיתי ואבדתיו; והחכם מטמא
לה, או מטהר.

יג. פיצד מקיף ורואה: לוקח המטלית שיש בה הדם בידו,
ומביט בו ובדיו, או בעלה שלכרכם, או בדם הקזה שבכוס, או
במימי אדמה, או במזג שבכוס; ועורך לפי מה שענינו רואות,
ומטמא או מטהר. ואינו מביט בזכוכית שלכוס מבחוץ, אלא
במשקה שבכוס; ויהיה הכוס רחב, משקלו מנה, ומחזיק שני
לוגין, כדי שתכנס בו האורה ולא יהיה אפל.

יד. אין בודקין הדם אלא על גבי מטלית לבנה, ובחמה;
ועושה צל בידו על הדם, והוא עומד בחמה, כדי שיראה עינו,
כמות שהיא. ולא כל הרואה צריך לכל אלו הדברים, בכל עת
שיראה, אלא טביעות עין יש לחכם בדמים, ובעת שיראה מיד
יטמא או יטהר; ואם נסתפק לו במראה מן המראות, צריך
להקיף ולערוך לדיו או לדם או לשאר המראות.

טו. המפלת חתכה אף על פי שהיא אדמה אם יש עמה דם,
טמאה; ואם לאו, טהורה. ואפלו נקרעה החתכה ונמצאת
מלאה דם, הרי זו טהורה שאין זה דם נדה, אלא דם חתכה.
הפילה חתכה קרועה, ודם אגור בתוכה טמאה.

טז. הפילה כמין קלפה, כמין שערה, כמין עפר, כמין יבחושין
אם היה מראה דברים אלו אדם, תטיל למים פושרין: אם
נמוחו הרי זו טמאה, שדם הוא וקפה, וכל הרואה דם יבש,
טמאה; ואם שהו בפושרין מעת לעת, ואחר כך נמוחו הרי זו
ספק טמאה. ואם לא נמוחו מעת לעת הרי אלו ממכה, וטהורה
היא. הפילה כמין חגבים, כמין דגים, שקצים, ורמשים אם יש
עמה דם, טמאה; ואם לאו, טהורה.

יז. האשה שהכניסה שפופרת בפרזודוד, וראת הדם בתוף
השפופרת טהורה: שנאמר "דם יהיה זבה בבשרה" (ויקרא
טו, יט), עד שתראה בבשרה כדרך שהנשים רואות; ואין דרך
האשה לראות בשפופרת.

יח. האשה שהשתינה מים, ויצא דם עם מימי רגלים בין
שהשתינה והיא עומדת, בין שהשתינה והיא יושבת הרי

זו טהורה. ואפלו הרגיש גופה ונזדעזעה, אינה חוששת: שהרגשת מי רגלים היא זו שאין מי רגלים מן החדר, ודם זה דם מכה הוא בחלוחלת או בכליה.

יט. דם בתולים, טהור הוא; ואינו לא דם נדה, ולא דם זיבה, שאינו מן המקור, אלא כמו דם חבורה. וכיצד דין הבתולה בדמים: אם נשאת קטנה בין לא ראת דם מימיה, בין שראת דם בבית אביה הרי זו מתרת לבעלה, עד שתחיה המכה: שכל דם שתראה, מחמת המכה הוא. ואם ראתה דם אחר שתחיה המכה, הרי זו נדה.

כ. נשאת כשהיא נערה אם לא ראת דם מימיה הרי זו מתרת לבעלה ארבעה ימים ביום ובליילה, אף על פי שהדם שותת: והוא, שלא חית המכה. ואם ראת דם בבית אביה, ואחר כך נשאת אין לו לבוא עליה אלא בעילה ראשונה, ופורש; ויהיה דם בתולים זה, פאלו הוא תחלת נדה. ובוגרת שלא ראת דם מימיה, נותנין לה כל לילה הראשון.

כא. ארבע לילות שנותנין לנערה שלא ראת דם, אף על פי שהן בסרוגין בועל לילה, וממתין אפלו שני חדשים או שלושה, ובוכל לילה שניה: והוא, שלא חית המכה. וכן קטנה שנותנין לה עד שתחיה המכה, אפלו לא חית שנה הרי זה בועל כל השנה, בין בסרוגין בין יום אחר יום.

כב. קטנה שנשאת ונעשת נערה תחת בעלה, ועדין הדם שותת מחמת המכה כל בעילות שבעל כשהיא קטנה, נחשבת לו כליילה אחת; ומשלימין לו ארבעה ימים, בימי הנערות. ואפלו היו השלושה ימים שנותנין לה בימי הנערות בסרוגין, ובעל בכל שני חדשים לילה אחת הרי זה מתר: והוא, שלא תחיה המכה.

כג. כיצד יודעין אם חית המכה או לא חית: היתה רואה הדם בעת שתעמד, וכשתשב לא תראה, ובעת שתשב על הקרקע תראה, ואם תשב על פרים וכסתות לא תראה עדין לא חית המכה.

כד. פסק הדם ולא ראת כלל, בין עומדת בין יושבת על הכל כבר חיתה המכה; וכן אם לא פסק כלל, אלא תראה הדם אפלו כשהיא יושבת על הפרים והכסתות אין זה דם מכה, אלא דם נדה. היתה רואה בעת תשמיש, הרי זה מחמת המכה; שמשא מטתה ולא ראת דם, ואחר כך ראת דם שלא מחמת תשמיש הרי זה דם נדה.

כה. הבועל בתולה, ולא יצא ממנה דם, וחזר ובעלה, ויצא דם אפלו היתה קטנה, הרי זה דם נדה: שאלו היה דם בתולים, היה בא בתחלה. הבועל פחות מבת שלוש שנים ויצא דם, הרי זה דם בתולים.